

Електронний журнал «Ефективна економіка» включено до переліку наукових фахових видань України з питань економіки (Категорія «Б», Наказ Міністерства освіти і науки України № 975 від 11.07.2019). Спеціальності – 051, 071, 072, 073, 075, 076, 292.

Ефективна економіка. 2026. № 2.

ISSN 2307-2105

Copyright © The Author(s). This is an open access article distributed under the terms of the Creative Commons Attribution License 4.0 (<https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/>).

DOI: <http://doi.org/10.32702/2307-2105.2026.2.21>

УДК 004:352:341.24(4)

О. В. Тарасевич,

д. е. н., професор, завідувач відділу економіко-правових проблем містознавства, Державна установа «Інститут економіко-правових

досліджень імені В. К. Мамутова НАН України», Київ, Україна

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-6016-3608>

Л. О. Жилінська,

д. е. н., доцент, старший науковий співробітник відділу економіко-правових проблем містознавства, Державна установа «Інститут економіко-правових

досліджень імені В. К. Мамутова НАН України», Київ, Україна

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-7524-4507>

А. О. Волкова,

к. ю. н., старший науковий співробітник відділу економіко-правових проблем містознавства, Державна установа «Інститут економіко-правових

досліджень імені В. К. Мамутова НАН України», Київ, Україна

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-3155-6592>

**ПРАВОВІ ЗАСАДИ ЄВРОІНТЕГРАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ
ЦИФРОВІЗАЦІЇ МІСТ УКРАЇНИ В УМОВАХ ВОЄННОГО ТА
ПОВОЄННОГО ВІДНОВЛЕННЯ**

O. Tarasevich,

Doctor of Economic Sciences, Professor, Head of the Department of Economic and Legal Issues of Urban Studies, State Institution "V.K. Mamutov Institute of Economic and Legal Research of the National Academy of Sciences of Ukraine",

Kyiv, Ukraine

L. Zhylynska,

Doctor of Economic Sciences, Associate Professor Senior Research Fellow of the Department of Economic and Legal Issues of Urban Studies, State Institution "V.K. Mamutov Institute of Economic and Legal Research of the National Academy of Sciences of Ukraine", Kyiv, Ukraine

A. Volkova,

PhD in Law, Senior Research Fellow of the Department of Economic and Legal Issues of Urban Studies, State Institution "V.K. Mamutov Institute of Economic and Legal Research of the National Academy of Sciences of Ukraine", Kyiv, Ukraine

**LEGAL FOUNDATIONS OF THE EUROPEAN INTEGRATION–
ORIENTED DEVELOPMENT OF URBAN DIGITALIZATION IN
UKRAINE UNDER WARTIME AND POST-WAR RECOVERY
CONDITIONS**

У статті здійснено комплексний аналіз правових засад євроінтеграційного розвитку цифровізації міст України в умовах воєнного та повоєнного відновлення. Досліджено європейські правові підходи до цифровізації публічного управління та міського розвитку, зокрема принципи людиноцентричності, інтероперабельності, захисту персональних даних і правової визначеності. Оцінено ступінь відповідності національного правового регулювання цифровізації міст цим підходам на міському рівні, виявлено ключові правові виклики, пов'язані з фрагментарністю нормативної бази, обмеженою інституційною спроможністю органів місцевого самоврядування та впливом надзвичайних правових режимів. Обґрунтовано напрями адаптації

законодавства України до права Європейського Союзу у сфері цифровізації міст, спрямовані на забезпечення сталості, інклюзивності та правової визначеності цифрової трансформації міського управління.

Статтю підготовлено у межах теми науково-дослідної роботи «Комплексне наукове дослідження інвестиційно-інноваційної детермінанти сталого економічного розвитку України» на підставі договору № БФ/С22–2025 про виконання наукового дослідження, укладеного з Міністерством освіти і науки України, за рахунок бюджетних коштів, спрямованих на забезпечення проведення державними науковими установами наукових досліджень і науково-технічних (експериментальних) розробок за результатами державної атестації, у відділі економіко-правових проблем містознавства Державної установи «Інститут економіко-правових досліджень імені В.К. Мамутова Національної академії наук України».

The article provides a comprehensive analysis of the legal foundations of the European integration-oriented development of urban digitalization in Ukraine under the conditions of war and post-war recovery. The study substantiates that digital transformation of cities should be understood not merely as a technological process, but as an element of the legal and institutional architecture of public governance, which directly affects the protection of human rights, the quality of public services, and the resilience of urban systems. Particular attention is paid to European legal approaches to digital governance and urban development, including the principles of human-centricity, interoperability, personal data protection, openness, and legal certainty, which form the core of the European Union's digital policy.

The article assesses the level of compliance of Ukraine's national legal regulation of urban digitalization with these European approaches at the municipal level. It is demonstrated that, although Ukraine has established general legal prerequisites for digital transformation, their practical implementation in cities remains fragmented and uneven. Urban digitalization is often carried out through isolated project-based solutions and centralized platforms, without

sufficient institutionalization at the level of local self-government. This situation leads to legal uncertainty, inconsistencies between different levels of governance, and unequal access of urban residents to digital public services.

The research identifies key legal challenges related to the adaptation of Ukrainian legislation to European Union law in the field of urban digitalization. These challenges include the absence of a coherent legal framework for urban digital development, the insufficient recognition of cities as active subjects of digital policy, limited accountability mechanisms in the use of digital technologies and data, and the increased legal risks caused by emergency governance regimes during wartime. The article argues that formal transposition of European standards is insufficient and emphasizes the need for an institutional approach to legal adaptation, aimed at strengthening the legal capacity of local self-government bodies and ensuring sustainable, inclusive, and rights-based digital transformation of cities.

The article was prepared within the framework of the research project “Comprehensive Scientific Study of the Investment and Innovation Determinants of Sustainable Economic Development of Ukraine”, implemented on the basis of Contract No. BF/C22–2025 concluded with the Ministry of Education and Science of Ukraine. The research was funded by state budget resources allocated to support scientific research and scientific and technical (experimental) developments conducted by state research institutions based on the results of state attestation, and carried out at the Department of Economic and Legal Issues of Urban Studies of the State Institution “V.K. Mamutov Institute of Economic and Legal Research of the National Academy of Sciences of Ukraine”,

Ключові слова: *цифровізація міст; євроінтеграція; цифрове врядування; правове регулювання; місцеве самоврядування; захист персональних даних; міський розвиток.*

Keywords: *urban digitalization; European integration; digital governance; legal regulation; local self-government; personal data protection; urban development.*

Постановка проблеми у загальному вигляді та її зв'язок із важливими науковими чи практичними завданнями. Цифровізація міського розвитку в Україні тривалий час розглядалася переважно як інструмент підвищення адміністративної ефективності та якості надання публічних послуг на місцевому рівні. Однак повномасштабна війна суттєво змінила як зміст, так і функціональне призначення цифрових рішень у містах. В умовах воєнного стану цифрові платформи, інформаційні системи та електронні сервіси стали елементами забезпечення безперервності публічного управління, координації гуманітарних і соціальних процесів, підтримки внутрішньо переміщених осіб, а також взаємодії органів місцевого самоврядування з державними інституціями та міжнародними партнерами.

Євроінтеграційний вектор розвитку України обумовлює необхідність приведення правових засад цифровізації міського розвитку у відповідність до стандартів і принципів Європейського Союзу у сфері цифрового врядування, захисту персональних даних, відкритості та інтеоперабельності інформаційних систем [4; 5]. Водночас реалізація цих принципів у міському управлінні в умовах війни та повоєнного відновлення відбувається в режимі підвищених ризиків, зокрема через спрощення процедур, застосування тимчасових правових режимів та зростання залежності від зовнішніх цифрових рішень.

Проблемність ситуації полягає у відсутності цілісного правового бачення цифровізації міст як складової євроінтеграційного розвитку. Наявна нормативно-правова база України у сфері цифрового розвитку та місцевого самоврядування не завжди забезпечує узгодженість між європейськими правовими вимогами, завданнями міського розвитку та особливостями функціонування публічної влади в умовах воєнного стану. Це призводить до фрагментарності правового регулювання, нерівномірності цифрового розвитку територіальних громад та виникнення ризиків обмеження прав людини у цифровому середовищі.

Зазначені обставини актуалізують наукове завдання комплексного дослідження правових засад євроінтеграційного розвитку цифровізації міст України з урахуванням викликів воєнного та повоєнного періодів. У практичному вимірі таке дослідження є необхідним для формування правових механізмів, здатних забезпечити сталу, безпечну та людиноцентричну цифрову трансформацію міського управління відповідно до стандартів Європейського Союзу.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. У зарубіжній науковій літературі проблематика цифровізації публічного управління та міського розвитку досліджується переважно у межах концепцій *smart governance* та *data-driven urbanism*. Зокрема, у працях М. Р. Rodríguez Bolívar та А. Meijer цифрове врядування розглядається як нова модель координації публічних процесів, що поєднує технологічні інструменти з інституційними та правовими механізмами управління на місцевому рівні [1]. У свою чергу, R. Kitchen акцентує увагу на правових і соціальних ризиках функціонування «міст у режимі реального часу», пов'язаних із концентрацією даних, алгоритмічним управлінням та питаннями приватності [2].

Критичний вимір цифровізації міст представлений у роботах R. Hollands, де аналізуються наслідки корпоративізації *smart city*-рішень і звуження простору демократичної участі громадян у міському управлінні [3]. Ці підходи формують теоретичну основу для осмислення цифровізації міст не лише як технологічного, а й як правового та управлінського явища.

Європейський науково-практичний дискурс значною мірою ґрунтується на стратегічних і нормативних документах Європейського Союзу. Зокрема, EU eGovernment Action Plan 2016–2020 визначає ключові принципи цифрової трансформації публічного сектору, серед яких *user-centricity*, *digital-by-default* та транскордонна інтероперабельність [4]. Важливим правовим підґрунтям цифровізації публічних сервісів, у тому числі на міському рівні, є також Регламент (ЄС) 2016/679 (GDPR), який закріплює стандарти захисту персональних даних та відповідальності

публічних органів [5]. Аналітичні матеріали OECD додатково дозволяють оцінити рівень зрілості цифрового врядування та його відповідність принципам відкритості й інклюзивності [6].

В українській науковій літературі питання цифровізації місцевого самоврядування розглядаються переважно у контексті реформ публічного управління, зосереджуючись на організаційних та інституційних аспектах впровадження електронних сервісів [7]. Окремі дослідження присвячені порівняльно-правовому аналізу розвитку електронного урядування в Україні та інших державах, однак міський рівень при цьому залишається другорядним [8]. Загалом правові засади євроінтеграційного розвитку цифровізації міст в умовах воєнного та повоєнного періодів досі не отримали комплексного наукового осмислення, що зумовлює актуальність подальших досліджень у цьому напрямі.

Формулювання цілей статті (постановка завдання). Метою статті є обґрунтування правових засад євроінтеграційного розвитку цифровізації міст України з урахуванням особливостей функціонування міського управління в умовах воєнного стану та повоєнного відновлення. У межах дослідження здійснюється аналіз європейських правових підходів до цифровізації публічного управління, оцінка відповідності національного правового регулювання цим підходам на міському рівні, а також визначення ключових правових викликів і напрямів їх подолання в контексті адаптації законодавства України до права Європейського Союзу.

Виклад основного матеріалу дослідження. Формування європейських правових підходів до цифровізації публічного управління відбувається в межах ширшої трансформації моделей врядування, у яких цифрові інструменти розглядаються не як допоміжні технології, а як складова інституційної та правової архітектури публічної влади. У цьому контексті міста посідають особливе місце, оскільки саме на міському рівні реалізується значна частина публічних сервісів і забезпечується безпосередня взаємодія органів влади з громадянами. Європейський Союз у своїх стратегічних та

нормативних документах послідовно формує підхід, за яким цифровізація міського розвитку має ґрунтуватися на принципах людиноцентричності, відкритості, інтероперабельності та правової визначеності [4].

Цифрове врядування в європейському розумінні передбачає інтеграцію цифрових рішень у систему публічного управління з урахуванням правових обмежень і відповідальності публічних органів. На відміну від технологічно орієнтованих концепцій smart city, що зосереджуються на інноваційності та ефективності, правовий підхід ЄС акцентує увагу на забезпеченні прав і свобод людини у цифровому середовищі, насамперед у частині захисту персональних даних, недискримінаційного доступу до публічних послуг та прозорості управлінських рішень. Ці положення знаходять нормативне закріплення, зокрема, у загальноєвропейських вимогах до цифрових публічних сервісів і режимів обробки даних, встановлених Регламентом (ЄС) 2016/679 [5].

Важливою складовою європейського підходу є визнання міста не лише об'єктом, а й суб'єктом реалізації цифрової політики. У межах європейських стратегій цифрової трансформації міський рівень розглядається як простір координації державних, регіональних і місцевих ініціатив, що зумовлює необхідність багаторівневого правового регулювання. Це означає, що цифровізація міського розвитку не може обмежуватися імплементацією окремих технічних рішень, а потребує узгодження повноважень, відповідальності та процедур між різними рівнями публічної влади відповідно до принципів субсидіарності та пропорційності [4; 6].

Окрему увагу в європейських підходах приділено інтероперабельності інформаційних систем як правовій, а не суто технічній проблемі. Забезпечення сумісності цифрових рішень на міському рівні розглядається як передумова реалізації транскордонних та міжвідомчих сервісів, а також як інструмент запобігання фрагментації публічного управління. У цьому зв'язку Європейський Союз формує вимоги до стандартизації, відкритості даних та

повторного використання інформації публічного сектору, що безпосередньо впливає на правове регулювання цифровізації міст [4].

Таким чином, європейські правові підходи до цифровізації міського розвитку ґрунтуються на поєднанні технологічних інновацій із чітко визначеними правовими принципами та інституційними механізмами. Міста в цій системі виступають ключовими носіями цифрових трансформацій, а правове забезпечення цифровізації розглядається як необхідна умова забезпечення стійкого, інклюзивного та безпечного розвитку міських територій у межах євроінтеграційного простору.

Систематизацію ключових європейських правових підходів до цифровізації та їх значення для міського розвитку наведено в таблиці 1.

Таблиця 1. Європейські правові підходи до цифровізації та їх значення для міського розвитку

Європейський правовий принцип	Нормативне джерело ЄС	Зміст принципу	Значення для цифровізації міст
Людиноцентричність (user-centricity)	EU eGovernment Action Plan	Орієнтація цифрових сервісів на потреби користувачів, доступність і простоту використання	Забезпечення рівного доступу мешканців до муніципальних цифрових послуг, зменшення цифрової нерівності
Захист персональних даних	GDPR (Regulation (EU) 2016/679)	Законність, прозорість і обмеженість обробки персональних даних	Формування правових обмежень для використання міських цифрових платформ та реєстрів
Інтероперабельність	European Interoperability Framework	Сумісність інформаційних систем органів влади	Узгодження міських цифрових рішень з державними та міжмуніципальними системами
Відкритість і повторне використання даних	EU Open Data Policy	Забезпечення доступу до даних публічного сектору	Підвищення прозорості міського управління та розвитку цифрових сервісів
Підзвітність і правова визначеність	GDPR, принципи good governance	Чітке визначення відповідальності публічних органів	Запобігання зловживанням і надмірному цифровому контролю на міському рівні

Джерело: систематизовано на основі наукових публікацій [1–7]

Систематизація європейських правових підходів до цифровізації міського розвитку, наведена в таблиці 1, створює підґрунтя для оцінки стану їх імплементації у правову систему України. У національному контексті цифровізація публічного управління розвивається на перетині реформ децентралізації, трансформації адміністративних процедур та виконання євроінтеграційних зобов'язань, що обумовлює складну й багаторівневу структуру правового регулювання цифрових процесів на місцевому рівні.

Чинне законодавство України формує загальні рамки цифрової трансформації публічного управління, однак міський рівень у цій системі переважно розглядається як простір практичної реалізації національних цифрових рішень, а не як самостійний суб'єкт формування цифрової політики. Відсутність чіткого нормативного виокремлення цифровізації міст як окремого об'єкта правового регулювання зумовлює фрагментарність правових механізмів і залежність цифрового розвитку міських територій від інституційної спроможності конкретних органів місцевого самоврядування.

З позицій євроінтеграційного розвитку ключовим викликом залишається забезпечення відповідності національних підходів принципам, що лежать в основі європейської цифрової політики, зокрема людиноцентричності, інтероперабельності та захисту персональних даних. Хоча відповідні принципи формально закріплені у національному законодавстві та стратегічних документах, їх практична реалізація на міському рівні є нерівномірною і значною мірою залежить від організаційних, фінансових і кадрових ресурсів територіальних громад.

Особливістю правового регулювання цифровізації міст в Україні є також розрив між стратегічним рівнем ухвалення рішень і рівнем їх практичної реалізації. Стратегічні орієнтири цифрового розвитку формуються переважно на національному рівні, тоді як органи місцевого самоврядування несуть відповідальність за впровадження цифрових сервісів, управління даними та взаємодію з громадянами без належної деталізації прав і обов'язків у цій сфері. Така ситуація створює ризики фрагментації

цифрового простору, несумісності інформаційних систем і виникнення нерівних умов доступу мешканців міст до цифрових публічних послуг.

У контексті адаптації до права Європейського Союзу цифровізація міст в Україні потребує не лише формального запозичення європейських принципів, але й їх інституційного закріплення у правових механізмах місцевого самоврядування. Це передбачає переосмислення ролі міста як активного учасника цифрової трансформації, а також формування правових умов для сталого та правово визначеного розвитку цифрових рішень у міських територіях, з урахуванням викликів воєнного стану та завдань повоєнного відновлення.

Узагальнена оцінка відповідності національного правового регулювання цифровізації міст європейським підходам наведена в таблиці 2. Як свідчать результати систематизації, імплементація ключових європейських принципів на міському рівні в Україні має переважно частковий або формальний характер, що зумовлено як фрагментарністю нормативної бази, так і відсутністю чітко визначених правових механізмів реалізації цифрової політики органами місцевого самоврядування.

Наведена в таблиці 2 оцінка відповідності національного правового регулювання цифровізації міст європейським підходам свідчить про те, що в Україні сформовано базові нормативні передумови для цифрової трансформації публічного управління, однак їх імплементація на міському рівні має переважно фрагментарний і нерівномірний характер. Більшість ключових європейських принципів — людиноцентричність, інтероперабельність, відкритість даних і захист персональної інформації — відображені у законодавстві формально, без чіткої деталізації механізмів їх застосування органами місцевого самоврядування. У результаті цифровізація міст в Україні здебільшого реалізується через окремі проєктні рішення та централізовані платформи, що не завжди узгоджуються між собою і не забезпечують належного рівня правової визначеності та підзвітності на місцевому рівні.

**Таблиця 2. Оцінка відповідності національного правового регулювання
цифровізації міст європейським підходам**

Європейський правовий принцип	Європейська рамка	Національні нормативно-правові акти України	Рівень відповідності на міському рівні	Ключові проблеми імплементації
Людиноцентричність у цифрових послуг	EU eGovernment Action Plan	Закони України про адмінпослуги, про місцеве самоврядування ; підзаконні акти КМУ щодо цифрових сервісів	Часткова	Орієнтація на сервіс, але відсутність обов'язкових стандартів user-centricity для міст
Захист персональних даних	GDPR	Закон України «Про захист персональних даних»; підзаконні акти щодо реєстрів	Формальна / неповна	Нерівномірне застосування вимог ОМС, слабкий контроль і аудит на місцевому рівні
Інтероперабельність	European Interoperability Framework	Постанови КМУ щодо реєстрів, е-ідентифікації, НПП	Обмежена	Несумісність муніципальних систем, залежність від центральних платформ
Відкритість і повторне використання даних	EU Open Data Policy	Закон України «Про доступ до публічної інформації»; open data акти	Часткова	Формальне відкриття даних без їх аналітичної придатності
Підзвітність і правова визначеність	Principles of Good Governance	Закон про місцеве самоврядування ; закон про народовладдя у громадах	Низька–часткова	Відсутність чіткої відповідальності за цифрові рішення та алгоритми

Джерело: систематизовано на основі джерел [1–7]

Виявлені диспропорції між європейськими правовими підходами та національною практикою цифровізації міст посилюються в умовах воєнного стану, коли пріоритет надається оперативності та безперервності управління, часто за рахунок системності правового регулювання. Така ситуація

обумовлює не лише технологічні, але насамперед правові ризики, пов'язані з концентрацією даних, обмеженням участі громадян у цифрових процесах і зростанням залежності органів місцевого самоврядування від рішень, ухвалених на центральному рівні.

З огляду на це особливої актуальності набуває визначення ключових правових викликів цифровізації міст України та обґрунтування напрямів їх подолання в контексті адаптації національного законодавства до права Європейського Союзу. Йдеться не лише про формальне наближення нормативно-правових актів до європейських стандартів, а про створення таких правових механізмів, які забезпечували б сталість, інклюзивність і правову визначеність цифрового розвитку міських територій у воєнний та повоєнний періоди.

Виявлені у процесі аналізу особливості правового регулювання цифровізації міст України дозволяють окреслити низку ключових правових викликів, що безпосередньо впливають на можливість адаптації національного законодавства до права Європейського Союзу. Перш за все, йдеться про фрагментарність нормативно-правового регулювання, за якої окремі елементи цифрової трансформації міського управління врегульовані різними за юридичною силою актами без належної системної узгодженості між ними. Такий підхід ускладнює застосування європейських принципів цифрового врядування на міському рівні та знижує рівень правової визначеності для органів місцевого самоврядування.

Другим суттєвим викликом є відсутність чітко закріпленої ролі міста як суб'єкта цифрової політики у правовій системі України. На відміну від європейського підходу, де міський рівень розглядається як активний учасник реалізації цифрових стратегій, національне законодавство здебільшого зводить цифровізацію міст до виконання централізованих рішень і використання загальнодержавних цифрових платформ. Це обмежує автономію органів місцевого самоврядування у виборі цифрових рішень і

створює ризики формального запозичення європейських стандартів без їх реальної адаптації до потреб конкретних міських громад.

Окрему групу правових викликів становлять питання захисту персональних даних і підзвітності у цифровому середовищі. Попри наявність національного законодавства у цій сфері, практичне застосування відповідних норм на міському рівні залишається нерівномірним, а механізми контролю та відповідальності органів місцевого самоврядування за обробку даних — недостатньо розвиненими. У контексті євроінтеграції це створює розрив між формальним наближенням до стандартів GDPR та фактичною практикою функціонування міських цифрових сервісів.

Визначені правові виклики актуалізують необхідність переходу від декларативної адаптації законодавства України до права Європейського Союзу до більш глибокої, інституційно орієнтованої моделі правового зближення. Йдеться про формування цілісної нормативної рамки цифровізації міст, у межах якої були б чітко визначені повноваження, обов'язки та відповідальність органів місцевого самоврядування, а також встановлені обов'язкові мінімальні стандарти цифрових публічних сервісів відповідно до європейських підходів.

Напрями подолання зазначених викликів пов'язані, з одного боку, з гармонізацією національного законодавства у сфері цифрового розвитку з правом Європейського Союзу, а з іншого — з урахуванням специфіки функціонування міст в умовах воєнного та повоєнного періодів. Це передбачає закріплення принципів людиноцентричності, інтероперабельності та захисту даних не лише на рівні загальних норм, але й через механізми їх практичної реалізації на місцевому рівні, що дозволило б забезпечити сталість і правову визначеність цифрової трансформації міських територій у процесі євроінтеграції.

Висновки та перспективи подальших розвідок у даному напрямі. У результаті проведеного дослідження встановлено, що цифровізація міст України в умовах воєнного та повоєнного періодів набуває системного

значення як складова євроінтеграційного розвитку та трансформації публічного управління. Аналіз європейських правових підходів засвідчив, що в основі цифровізації міського розвитку в Європейському Союзі лежать принципи людиноцентричності, інтероперабельності, захисту персональних даних, відкритості та правової визначеності, які розглядаються не як допоміжні, а як базові елементи правової архітектури цифрового врядування.

Оцінка відповідності національного правового регулювання цим підходам показала, що в Україні сформовано загальні нормативні передумови цифрової трансформації, однак їх реалізація на міському рівні має фрагментарний і нерівномірний характер. Основними обмеженнями залишаються відсутність цілісної правової рамки цифровізації міст, нечітке визначення ролі органів місцевого самоврядування як суб'єктів цифрової політики, а також недостатня інституційна закріпленість механізмів захисту даних і підзвітності у цифровому середовищі.

Обґрунтовано, що адаптація законодавства України до права Європейського Союзу у сфері цифровізації міст не може зводитися до формального запозичення європейських стандартів і принципів. Вона має здійснюватися через інституційно орієнтований підхід, спрямований на створення правових механізмів, здатних забезпечити сталість, правову визначеність та інклюзивність цифрової трансформації міського управління з урахуванням викликів воєнного стану та завдань повоєнного відновлення.

Перспективи подальших наукових розвідок у даному напрямі пов'язані з поглибленим дослідженням моделей правового забезпечення цифровізації міст у державах – членах Європейського Союзу з метою виявлення інструментів, релевантних для українського контексту. Окремої уваги потребують питання нормативного закріплення стандартів цифрових публічних сервісів на місцевому рівні, механізмів правового контролю за використанням міських даних, а також взаємодії цифровізації з інструментами е-демократії в умовах відновлення та трансформації міських територій.

Література

1. Rodríguez Bolívar M. P., Meijer A. J. Smart Governance: Using a Literature Review and Empirical Analysis to Build a Research Model. *Social Science Computer Review*. 2016. Vol. 34, No. 6. P. 673-692. DOI: <https://doi.org/10.1177/0894439315611088> (дата звернення: 26.01.2026).
2. Kitchin R. The real-time city? Big data and smart urbanism. *GeoJournal*. 2014. Vol. 79, No. 1. P. 1-14. DOI: <https://doi.org/10.1007/s10708-013-9516-8> (дата звернення: 26.01.2026).
3. Hollands R. G. Critical interventions into the corporate smart city. *Cambridge Journal of Regions, Economy and Society*. 2015. Vol. 8, No. 1. P. 61-77. DOI: <https://doi.org/10.1093/cjres/rsu011> (дата звернення: 26.01.2026).
4. European Commission. *EU eGovernment Action Plan 2016–2020: Accelerating the digital transformation of government* (COM(2016) 179 final). 19.04.2016. URL: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=celex%3A52016DC0179> (дата звернення: 26.01.2026).
5. Regulation (EU) 2016/679 of the European Parliament and of the Council of 27 April 2016 (General Data Protection Regulation). *Official Journal of the European Union*. 04.05.2016. URL: <https://eur-lex.europa.eu/eli/reg/2016/679/oj/eng> (дата звернення: 26.01.2026).
6. Organisation for Economic Co-operation and Development (OECD). *2023 OECD Digital Government Index*. Paris : OECD Publishing, 2024. URL: https://www.oecd.org/content/dam/oecd/en/publications/reports/2024/01/2023-oecd-digital-government-index_b11e8e8e/1a89ed5e-en.pdf (дата звернення: 26.01.2026).
7. Бородін Є., Піскоха Н., Демощенко Г. Проблеми і переваги цифровізації місцевого самоврядування. *Аспекти публічного управління*. 2021. Т. 9, № 4. С. 95-103. DOI: <https://doi.org/10.15421/152141> (дата звернення: 26.01.2026).
8. Spytska L. E-government in Ukraine and the world: A comparative legal analysis. *Social & Legal Studios*. 2024. Vol. 7, No. 2. P. 36-43. DOI: <https://doi.org/10.32518/sals2.2024.36> (дата звернення: 26.01.2026).

References

1. Rodríguez Bolívar, M.P. and Meijer, A.J. (2016), “Smart Governance: Using a Literature Review and Empirical Analysis to Build a Research Model”,

Social Science Computer Review, vol. 34, no. 6, pp. 673-692.
<https://doi.org/10.1177/0894439315611088>.

2. Kitchin, R. (2014), “The real-time city? Big data and smart urbanism”, *GeoJournal*, vol. 79, no. 1, pp. 1-14. <https://doi.org/10.1007/s10708-013-9516-8>.

3. Hollands, R.G. (2015), “Critical interventions into the corporate smart city”, *Cambridge Journal of Regions, Economy and Society*, Vol. 8, No. 1, pp. 61-77. <https://doi.org/10.1093/cjres/rsu011>.

4. European Commission (2016), “EU eGovernment Action Plan 2016-2020: Accelerating the Digital Transformation of Government (COM(2016) 179 final)”, available at: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=celex%3A52016DC0179> (Accessed 26 January 2026).

5. European Parliament and Council of the European Union (2016), “Regulation (EU) 2016/679 of 27 April 2016 on the Protection of Natural Persons with regard to the Processing of Personal Data and on the Free Movement of such Data (General Data Protection Regulation)”, *Official Journal of the European Union*, available at: <https://eur-lex.europa.eu/eli/reg/2016/679/oj/eng> (Accessed 26 January 2026).

6. Organisation for Economic Co-operation and Development (OECD) (2024), “2023 OECD Digital Government Index”, available at: https://www.oecd.org/content/dam/oecd/en/publications/reports/2024/01/2023-oecd-digital-government-index_b11e8e8e/1a89ed5e-en.pdf (Accessed 26 January 2026).

7. Borodin, Ye. Piskokha, N. and Demoshenko, H. (2021), “Problems and advantages of local self-government digitalization”, *Aspects of Public Administration*, vol. 9, no. 4, pp. 95-103. <https://doi.org/10.15421/152141>.

8. Spytska, L. (2024), “E-government in Ukraine and the world: A comparative legal analysis”, *Social & Legal Studios*, vol. 7, no. 2, pp. 36-43. <https://doi.org/10.32518/sals2.2024.36>.

Отримано редакцією журналу / Received: 27.01.26

Прорецензовано / Revised: 05.02.26

Схвалено до друку / Accepted: 19.02.26